

XAVIER MARGENAT

13 FÒBIES I UN MISTERI

Primera edició: novembre de 2025

© Xavier Margenat, 2025

© Editorial Barcanova, SA, 2025

Bac de Roda, 64, Edifici D, 1a planta. 08019 Barcelona
www.barcanovainfantilijjuvenil.cat

Disseny de coberta: Redmood Agency
Imatges de la coberta: iStock

Aquesta obra ha estat guardonada amb el
XLIV Premi de Narrativa Infantil i Juvenil Guillem Cifre de Colonya,
convocat i finançat per la Fundació Guillem Cifre de Colonya

Reservats tots els drets. El contingut d'aquesta obra està protegit per la llei, que estableix penes de presó i multes, a més de les indemnitzacions corresponents per danys i perjudicis, per a aquells que reproduïssin, plaguessin o comunicuessin públicament, totalment o parcialment, una obra literària, artística o científica, o la seva transformació, interpretació o execució artística fixada en qualsevol tipus de suport o comunicada per qualsevol mitjà, sense l'autorització preceptiva.

ISBN: 978-84-489-6507-5
Dipòsit Legal: B 14996-2025

Imprès a Espanya – Printed in Spain

ÍNDEX

Oriol	7
Les ruïnes	17
El misteri de la princesa	27
El cementiri	37
La torre del rellotge	47
Un museu a les clavegueres	53
Atrapats	67
La cova	73
Altre cop a les ruïnes	85
Atac de pànic	93
Tornada a les aules	101
Agraïments	112

1

L'ORIOI

Falten tres minuts.

Els meus ulls estan clavats a l'agulla del rellotge de la paret. Sento el tic-tac, els batecs del meu cor i els gemecs que deixa anar el guix del senyor Arcadi quan escriu els deures a la pissarra a ritme de tortuga agònica; em fa posar la pell de gallina.

Falten dos minuts.

Repasso el pla: la motxilla, oberta, a punt de posar-hi la llibreta quan soni el timbre; el trajecte que he de fer fins al meu amagatall, els lavabos. El malparit d'en Roger està distret; mira la Sara, una noia de rínxols rossos que seu a primera fila, mentre es grata l'orella amb el bolígraf. Sortiré disparat, tan ràpid i silenciós com una gasela, sense cridar l'atenció. Hauré guanyat uns minuts a en Roger, prou per amagar-me als lavabos de la planta baixa. Un cop allà, pujaré a la tassa del vàter i controlaré per la finestreta si han marxat. No m'enxamparan.

Sona el timbre.

Agafó la bossa i surto escopetejat, però sento una forta estrebada.

Oh, no! Merda! Una nansa de la bossa s'ha enredat amb la pota de la cadira. La cadira cau i fa un soroll de mil dimonis; i jo faig un gir de cent vuitanta graus, perdo l'equilibri i caic a terra de panxa enlaire. La motxilla oberta i els llibres escampats. Rialles de tota la classe, i per sobre de totes, les d'en Roger.

Em reincorpo i fico els llibres dins la motxilla sense perdre un segon.

—Mireu en rateta! —diu en Roger, fent mofa—. A més de covard, imbècil. Vol escapar-se de nosaltres i s'ha entrebancat. Mireu com fuig aquest mitja merda. Has vist un gat que t'ha espantat, rateta? Fas pudor de cagat!

Rialles.

Surto corrent amb la motxilla a mig tancar.

—No corris! T'agafarem! —crida en Roger.

Més rialles. Rialles doloroses.

I jo corro, corro sense aturar-me, esquivant la gent que em trobo pels passadissos. Baixo els esglaons de tres en tres. No em giro, no puc perdre un segon; sé que em venen al darrere. Els puc sentir. A més d'en Roger, em deuen perseguir en Sergi i en Xusmi; són com la seva ombra.

Veig la porta del lavabo. Ja no tinc temps d'amagar-m'hi, em veurien.

Giro la cantonada, esquivo un grup de nois i noies, una nena rossa amb crosses, un professor que va carregat amb un munt de papers; travesso una onada d'alumnes de tercer que surten de classe xerrant i rient. Perdó! Perdoneu!

La sala de reunions és a l'esquerra; no m'arrisco. Un altre eixam d'alumnes. Agafo el passadís de la dreta i em fico a la biblioteca.

Obro la porta, entro corrent i topo amb un obstacle gros. Caic a terra.

És l'Oriol. Ell també ha caigut. Fem el mateix curs, però no anem a la mateixa classe. Avui tinc mal dia.

—Perdona —dic, mentre m'aixeco.

La porta de la biblioteca s'ha tancat sola. Crec que no m'han vist.

—Ves amb compte, Nils! —diu.

Nils! M'ha dit Nils! El meu nom! És l'única vegada que m'han dit pel meu nom a l'insti. Els professors em diuen pel cognom, Fonteta, i els companys, «rateta», des que va començar a anomenar-me així en Roger quan vaig arribar a l'insti. No sé per què tothom m'ha de dir rateta. Sí, és veritat, tinc dues dents al centre de la mandíbula superior que sobresurten una mica, i les orelles un xic grosses, però tampoc tant. Soc petit, el més baixet de la classe, sí, però la mare diu que faré l'estirada. I tinc una veu afilada que ja canviarà. Però no tinc cara de rateta!

—Ho sento —em disculpo, i ajudo l'Oriol a recollir uns papers que li han caigut.

Són fotocòpies de llibres amb fotos d'edificis en ruïnes envoltades de bardisses. També n'hi ha algunes de l'any de la picor, en blanc i negre, d'un parc d'atraccions. Em fixo en una foto d'una muntanya russa enmig d'un bosc.

—És el Casino de la Rabassada —diu.

—Un casino?

—Sí. Hi anaven milionaris d'arreu del món. Un casino amb un gran hotel i un parc d'atraccions increïble, amb unes muntanyes russes que passaven per túnels soterrats.

—No n'he sentit a parlar mai. Està tot en ruïnes? —pregunto, mirant una de les fotos.

—Sí. L'èxit només va durar dos anys. Van prohibir el joc, el casino va tancar i les coses es van complicar. Va fer fallida en poc temps. I avui, mira el que en queda: ruïnes, restes de túnels enmig del bosc. —M'ensenyà les fotos—. Deien que hi havia una sala de suïcidis. Mola, eh?

—Una sala de suïcidis?

—Demà vull anar-hi a investigar. Està ple de misteris. M'ensenyà més fotos.

—Ei, Nils, podríem anar-hi junts? Serà guai.

Junts? M'ho diu de debò? A mi? Ningú no m'ha convidat mai a res. I m'ha dit Nils altra vegada. Però, explorar unes ruïnes? No, això no. Podria venir a casa meva i jugar a jocs de taula, però anar a unes ruïnes, no.

—Demà? Et va bé demà a la tarda? —em pregunta.

—Demà? Sols?

—Sí. Què passa? Et fa por?

—No.

—Tens bici?

—Sí, elèctrica.

—Súper!

Ruïnes, túnels bruts plens de rates. No. Per res del món. Li diré que no.

XAVIER MARGENAT

13 FÒBIES I UN MISTERI

En Nils és esquifit, té cara de rata —o això diuen— i tretze fòbies. A l'institut no té amics, però de sobte, l'Oriol el convida a explorar les ruïnes d'un antic casino i s'acabaran convertint en testimonis d'un crim.

Què s'amaga darrere la desaparició del mort? Amb la ciutat de Barcelona com a escenari, en Nils i l'Oriol se submergiran en una aventura plena de jocs de pistes pels racons més foscos de la ciutat.

Podrà en Nils enfrontar-se a les seves fòbies i, amb el seu amic, resoldre el misteri?

Una història trepidant, plena de girs, on la superació personal i l'amistat juguen un paper clau.